

Crims, quadres i paisatge

JORDI GRAU

Ets a l'Empordà, agafes els Mossos d'Esquadra, hi barreges un o uns quants crims, el Museu Dalí, la màfia russa, bandes de delinqüents internacionals de l'est d'Europa a la recerca dels valuosos quadres del pintor surrealista, un amor de joventut, i et trobes amb *La sang és més dolça que la mel*, la darrera obra del policia empordanès reconvertit en escriptor, Josep Torrent i Alabau (Bellcaire d'Empordà, 1956). Novel·la negra, i de la bona, que va aconseguir per unanimitat el primer Premi Memorial Agustí Vehí de Novel·la Negra, atorgat durant el festival Tiana Negre del gener passat, amb un jurat de primer ordre format per Paco Camarasa, Sebastià Bennasar, Àlex Martín i Jordi Canal.

Ja coneixíem Damià Surrell, el protagonista de les «negres» de Torrent. Mosso d'esquadra de vocació i professió, l'havíem descobert com a inspector a *La Mirora mata els dimarts* i després a *Detalls culinaris*, on, com a sergent, investiga un peculiar crim també a l'Empordà. Sabíem de Surrell, de la seva por al compromís, de la seva afició al tai-txi i la bona cuina, de la seva manera d'investigar, formal però ariscada. Però en aquesta tercera novel·la —i n'hi haurà més— Josep Torrent

ens presenta formalment el personatge. Aquesta sèrie, per ara, va marxa enrere, i ens trobem un mosso, caporal de la Unitat d'Investigació de Figueres, que acaba de rebre la medalla al mèrit policial i a qui la malaltia del seu superior posa al capdavant de la Unitat i de la responsabilitat de resoldre dos casos complexos, que s'interrelacionen però que en un primer moment contenen una falsa pista que el fa anar de corcoll. Això permet a l'autor, sempre aficionat a barrejar vida real amb ficció, a tirar de personatges reals com el professor Josep Maria Uyà, per esbrinar la relació d'una frase del pensador argentí Macedonio Fernández a la boca d'un vigilant del Museu assassinat.

Tot i ser la tercera entrega de la sèrie, aquí coneixem de veritat d'on ve Damià Surrell, i podem entendre algunes claus de les seves històries posteriors. El personatge té contingut i possibilitats de créixer encara més fins a convertir-se en un personatge de referència de la negra catalana, dels quals estem mancats. La novel·la avança amb pas ferm, i l'aparició de les tensions entre cossos policials a casa nostra, el cap amb ganes de protagonisme, la pressió dels mitjans de comunicació i dels polítics sobre la policia i la presència etèria de Gala, de

TORRENT, Josep
La sang és més dolça que la mel

Alrevés Editorial
Col·lecció Crims.cat.
Barcelona, 2014,
336 p

Púbol i Cadaqués i del cap de Creus, li dóna la força que li cal per ser considerada una obra important en el camí que ha seguit Josep Torrent. Un llibre absolutament recomanable —i no només per als amants de la «negra», sinó per la seva descripció de l'Empordà—, i un autor que es consolida parlant d'allò que tan bé coneix: el món de la policia catalana.

Un pacient tossut i famós

SEBASTIÀ ROIG

Poc després de l'incendi de Púbol, el fisioterapeuta Joan Prat va rebre l'encàrrec de dirigir la recuperació física de Salvador Dalí. Això el va convertir en un dels privilegiats que podien travessar els murs de Torre

Galatea, gairebé cada dia, per veure el pintor.

Trenta anys després, Prat ha volgut evocar amb respecte aquells dies, quan Dalí era un vell deprimat i capritxós, fràgil i tossut, que alternava els esclats de ràbia i els insults als mitjans de comu-

nicació amb rampells nostàlgics cap al seu passat gloriós.

L'artista, d'entrada, va rebutjar amb virulència els serveis de Prat. Per apaivagar-lo, el terapeuta va acabar recitant-li poemes de Rubén Darío. Amb el pas dels mesos, i havent-se